

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 września 2011 r. przez spółkę ThyssenKrupp Ascenseurs Luxembourg Sàrl

(Sprawa C-504/11 P)

(2011/C 347/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: ThyssenKrupp Ascenseurs Luxembourg Sàrl (przedstawiciel: T. Shaper, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07 (ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji) w całości w zakresie, w jakim oddała on skargę i dotyczy wnoszącą odwołanie;
- tytułem żądania ewentualnego, dalsze zmniejszenie grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 2 zaskarżonej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 21 lutego 2007 r.;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, zwrócenie Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie kieruje swoje odwołanie przeciwko wyrokowi Sądu (ósma izba) wydanemu w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach T-148/07 i in. (ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji) w zakresie, w jakim oddała on skargę złożoną przez tę spółkę w dniu 7 maja 2007 r. od decyzji Komisji C(2007) 512 wersja ostateczna z dnia 21 lutego 2007 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 WE (sprawa COMP/E 1/38.823 — PO/Windy i Schody ruchome) i dotyczy wnoszącej odwołanie.

Wnosząca odwołanie podnosi w ramach trzech zarzutów niewłaściwość Komisji, naruszenie zasadniczych wymogów proceduralnych, naruszenie traktatu WE, TFUE oraz podlegających zastosowaniu norm prawnych w celu wykonania tych traktatów, jak również nadużycie władzy oraz naruszenie praw podstawowych.

Po pierwsze, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo potwierdzając właściwość Komisji do wszczęcia postępowania w przedmiocie naruszenia. Stoi ona na stanowisku, że Sąd powinien był stwierdzić nieważność decyzji Komisji z uwagi na niemożność zastosowania art. 101 TFUE (dawny art. 81 WE), ponieważ zarzucane spółce lokalne naruszenia nie były w stanie wywrzeć wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Nawet przy przyjęciu przez Sąd stosowania art. 101 TFUE, miał on obowiązek uwzględnić, że właściwość Komisji jest niezgodna z systemem właściwości równoległej na podstawie rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾, utworzonym w następstwie komunikatu dotyczącego współpracy w ramach sieci organów ds. konkurencji. Wreszcie, Sąd nie ocenił należyście, że późniejsze wszczęcie postępowania przez Komisję stanowi naruszenie objętej ochroną na gruncie praw podstawowych zasady pewności i legalności kar.

Po drugie, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo potwierdzając decyzję Komisji w zakresie, w jakim doszła ona do wniosku co do solidarnej odpowiedzialności wnoszącej odwołanie opierając się na globalnym obrocie koncernu ThyssenKrupp AG. Tym samym zaskarżony wyrok stanowi naruszenie art. 23 rozporządzenia 1/2003, zasady państwa prawa, wyrażającej się przez zasadę legalności kar (nulla poena sine lege), zasadę proporcjonalności kar, zasady, zgodnie z którą wszelkie wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego (in dubio pro reo) oraz zasady prawa karnego zgodnie z którą kara jest konsekwencją winy (nulla poena sine culpa). Wnosząca odwołanie uważa, że zaskarżony wyrok stanowi naruszenie prawa w zakresie, w jakim opiera się na postulacie, w myśl którego spółka zależna stanowi razem ze swoją spółką dominującą (oraz innymi spółkami grupy), jedną jednostkę gospodarczą uzasadniającą ich odpowiedzialność solidarną. Z drugiej strony, i niezależnie od wspomnianego zarzutu, wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok jest sprzeczny z zasadą nulla poena sine culpa w zakresie, w jakim została ona skazana na zapłatę grzywny solidarnie z jej spółką zależną. Wnosząca odwołanie tytułem żądania ewentualnego zarzuca Sądowi potwierdzenie tej odpowiedzialności solidarnej wbrew braku określenia przypadających na każdą spółkę udziałów w kwocie grzywny w stosunku z swoimi współdziałnikami solidarnymi.

Po trzecie, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd wydał wyrok z uchybieniem spoczywającego na nim obowiązku dokonania obszernej kontroli, przeprowadzając w sposób niewystarczający kontrolę proporcjonalnego charakteru wyjściowej kwoty grzywny, jak również współczynnika odstraszaającego określonego przez Komisję oraz, z drugiej strony, w zakresie w jakim nie dokonał wystarczającej kontroli adekwatności uwzględnienia przez Komisję współpracy wnoszącej odwołanie, naruszając w ten sposób podstawowe prawo do sprawiedliwego postępowania sądowego oraz zasadę ochrony prawnej, która wchodzi w zakres tego prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu; Dz.U. L 1, s. 1.